

Olympiáda
knihovně
pana
Lemoncella

Chris Grabenstein

FRAGMENT

Olympiáda v knihovně pana Lemoncella

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Grabenstein
Olympiáda v knihovně pana Lemoncella – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Olympiáda
knihovně
pana
Lemoncella

Chris Grabenstein

FRAGMENT

*Sunshine Cavalluzziové, Sidu Reischerovi,
Stacey Rattnerové a všem skvělým rodičům, učitelům
a knihovníkům, kteří se snaží, aby čtení byla zábava.
A památce Rosanne Macrinové, dlouholeté knihovnice
v P. S. 10 v Brooklynu, jež inspirovala mnoho dětí včetně
jednoho spisovatele, který měl velké štěstí, že ji poznal.*

1

Skoro každé dítě v Americe si přálo být Kyle Keeley.

Zejména když létal na jejich obrazkách jako planoucí veverka ve vánoční reklamě na Veverčí bandu 6, neskutečně bláznivou novou Lemoncellovu videohru.

V reklamě vystupovaly i Kyleovy kamarádky Akimi Hughesová a Sierra Russellová: ovládaly řídicí prvky a snažily se sestřelit Kylea z oblohy. Kyle se nicméně vyhnul všem gumovým kroužkům, dortům s kokosovou polevou, hroudám bahna a koulím z ponožek, které po něm metaly.

Bylo to úžasné.

V reklamě na deskovou hru pana Lemoncella nazvanou Jdi a žádné drahoty, nechtěl bych být jako ty ztvárnil Kyle žlutého pěšce – jeho hlava byla v bublině na horní straně figurky –, Kyleův kamarád Miguel Fernandez hrál

pěšce zeleného. Kyle a Miguel klouzali po herní ploše jako hokejové puky. Když se Miguel dostal na stejné políčko jako Kyle, Kyleův pěšec se musel vrátit na začátek.

„Jdi a žádné drahoty!“ vykřikl Miguel. „Nechtěl bych být jako ty!“

Skryté lano zvedlo Kylea do vzduchu a Kyle proletěl nad herní plochou.

I tohle bylo úžasné.

Kyleovým nejoblíbenějším spotem ze všech byla nicméně reklama na hru pana Lemoncella To vážně nesmíš říct, v níž bylo cílem nechat spoluhráče hádat slovo na vylosované kartičce, aniž byste použili některé z rovněž uvedených, zakázaných slov.

Akimi, Sierra, Miguel a neustále usměvavá Haley Daleyová seděli na pohovce a hádali. Kyle stál před nimi a narpovídal.

„Salsa,“ řekl Kyle.

„Nachos!“ tipla si Akimi.

Ozval se bzučák. Akimi neuhodla.

Kyle to zkusil znovu. „Křenová omáčka!“

„Věci, které nikdy nikdo nejí,“ vyhrkla Haley.

Další zabzučení.

Kyle se dopustil chyby a řekl jedno ze zakázaných slov: „Kečup!“

PLESK! Shora ho zalilo dvě stě litrů lepkavé rajčatové omáčky. Hmota mu zakryla obličej a kapala mu z uší.

Všichni se smáli, a tak Kyle, který zbožňoval roli třídního klauna téměř tolik, jako zbožňoval hrát praštěné hry pana Lemoncella (a vyhrávat v nich), přečetl celý seznam zakázaných slov tak rychle, jak jen dokázal.

„Hořčice-majonéza-nálev-z-kyselých-okurek.“

ŠPLOUCH! Promáčela ho vědra žluté břečky, bílé hmoty a tekutiny se zelenými kousky. Směs mu stékala po rukávech, vpíjela se do kalhot a vytvořila kaluž u jeho nohou.

Kamarádi se prohýbali smíchy, zatímco Kylea promáčelo víc „dochucovadel“ (jak znělo slovo na kartičce), než kolik by bylo potřeba na kilometr dlouhý párek v rohlíku.

„Bavili jste se?“ zaduněl hlasatel mimo kameru.

„Jestli jsme se bavili?“ zopakovala Haley. „Ta hra je skvělá! Je přece od Lemoncella!“

Takhle končily všechny reklamy. Haley pronesla slogan: „Ta hra je skvělá! Je přece od Lemoncella!“ Stala se televizní superhvězdou. Lidé po celé Americe si přáli, aby mohli být i Haley Daleyovou. Samozřejmě s výjimkou dětí, které na ni silně žárlily a uvažovaly, proč byla do vánočních reklam pana Lemoncella vybrána právě ona, Kyle Keeley, Akimi Hughesová, Sierra Russellová a Miguel Fernandez.

A když zjistily, že stát se slavnými televizními hvězdami byla cena, kterou těch pět dětí vyhrálo v únikové hře uspořádané ve skvělé nové knihovně pana Lemoncella v ohijském městě Alexandriaville – ve hře, na niž nebyly pozvány –, začaly se dožadovat druhého kola..

2

Charles Chilton seděl před domácím kinem a díval se, jak se jeho spolužák Kyle Keeley řítí jako raketa přes plazmovou obrazovku s úžasnou sedmdesátipalcovou úhlopříčkou.

Tohle byly nejhorší vánoční prázdniny jeho života.

Už přes měsíc se musel, kdykoliv zapnul televizi, dívat na těch pět podvodníků, kteří ho před půl rokem okradli o cenu, jež měla po právu náležet jemu.

V dnešní Lemoncellově reklamě Keeley – vůdce skupiny, která „porazila“ Charlese ve hře nazvané Únik z knihovny pana Lemoncella – vypadal směšně: jako létající veverka měl úplně bláznivé brýle. Při účinkování v reklamě se ale očividně skvěle bavil.

V reklamě, v níž měl hlavní roli hrát Charles.

Keeley v červnu potřeboval čtyři spoluhráče, aby ho porazil v únikové hře, která se odehrávala v nově otevřené pitomé knihovně ještě pitomějšího tvůrce her.

Kromě toho Keeley potřeboval k výhře pomoc samotného pana Lemoncella.

V poslední vteřině, právě když už Charles sahal po vítězství, ho ten vyšinutý miliardář vyřadil ze soutěže kvůli formalitě, kterou si vycucal z prstu. Keeley a jeho kumpáni pak vyhráli hru i velkou cenu.

Charles naproti tomu šel domů, kde mu otec řekl, jak se v něm zklamal.

Protože Chiltingtonové nikdy neprohrávají.

Obzvláště ne s nýmandy, jako je Kyle Keeley.

Charles tak šest měsíců vymýšlel plán, jak se pomstít Keeleymu i jeho spoluhráčům: chytrolínské Akimi Hughesově, knihovnickému túlpasovi Miguelu Fernandezovi, knihomolce Sieře Russellové a především přeběhlické zrádkyni Haley Daleyové, která původně byla – spolu s Andrewem Pecklemanem – v Charlesově týmu, ale pak je opustila a přidala se ke Kyleovi.

„Pan Lemoncello mě okradl,“ zahučel Charles mrzutě.
„Tu jeho směšnou knihovnu by měli zavřít.“

To samé opakoval od chvíle, kdy začali vysílat Lemoncellovy vánoční reklamy. Pohled na tu otravnou veverku ho nicméně z nějakého důvodu přivedl na novou myšlenku. Stiskl tlačítko na dálkovém ovládní a obraz se zastavil.

Nebo by z ní měli pana Lemoncella vyhnat.

To byl lepší nápad.

Slušní občané Alexandriaville by neměli dovolit pomatenému šílenci, aby řídil jejich novou *veřejnou* knihovnu.

Ano! Myšlenky se mu rozběhly jako o překot. To je vynikající nápad. Tažení na vysvobození knihovny z nebezpečných spárů blázna Luigiho Lemoncella.

A Charles věděl, kdo by měl stanout v čele takového tažení.

Jeho matka. Podobných akcí už vedla celou řadu.

Když Charles ještě chodil do školky, vedla křížovou výpravu proti koláčkům, protože Charles měl radši čokoládové sušenky. Když byl ve třetí třídě, jeho matka zajistila, aby propustili učitele, který si dovolil dát Charlesovi dvojku za papírmašovou sopku. A ve čtvrté třídě stáhla Charlese z Chumleyské přípravné školy (a přestala jim i posílat finanční dary), když tato soukromá škola měla tu drzost najmout učitele dějepisu, který slavil Mezinárodní den pirátské mluvy.

Charlesově matce se navíc už tak nijak zvlášť nezamlouvalo, co pan Lemoncello prováděl v té své hloupé knihovně.

„Velký humbuk, ale žalostné výsledky,“ stěžovala si přítelkyním v bridžovém klubu. „A taky půjčují příliš mnoho knih špatného typu.“

Charlesovi se v hlavě otáčela ozubená kolečka, jak plánoval své příští tahy.

Stačí menší postrčení, a matka se pustí do tažení za odstranění jména „Lemoncello“ z Lemoncellovy knihovny. Tím si byl jistý.

„Mami?“ zavolal tím nejlepším tónem ve stylu tvůj-chlapeček-má-bebí.

Když nikdo neodpověděl, zkusil to znovu. Hlasitěji.

„Mami! Ať to skončí! Traumatizuje mě to! Mami!“

Do místnosti s domácím kinem vběhla paní Chiltonová. „Charlesi, drahoušku, co se děje?“

Charles namířil rozechvělý prst na televizní obrazovku. „Pan Lemoncello. Ať zmizí. Jeho knihovna je děsivé místo plné podvodníků!“

„Já vím, drahoušku, ale nedá se nic...“

„Podvedl mě, mami. Okradl mě,“ zadrmlil Charles.

„Ano, zlatíčko...“

Bylo načase nasadit těžký kalibr.

„Snížil mou sebeúctu! Připadám si jako neúspěšný člověk!“ Popotáhl. „Kvůli panu Lemoncellovi možná nikdy nepůjdu na vysokou školu!“

Matka zbledla jako stěna. *Zásah!*

„Tíše. Maminka je tady. Všechno bude v pořádku.“

Pevně ho objala.

Charles se zazubil.

Pan Lemoncello to má spočítané.

Spočítané jako ty nejjednodušší příklady malé násobilky.

3

Vzhledem k tomu, že během vánočních prázdnin nebyla škola, Kyle a jeho kamarádi trávili hodně času v centru města, konkrétně v Lemoncellově knihovně, kde byl díky jejich postavení celebrit každý den dortovým dnem.

Dortové dny představovaly v rodině Keeleyů tradici. Kdykoliv se někomu z nich podařilo něco velkolepého – jako třeba když Kyleův bratr Mike vyhrál fotbalový zápas (opět), nebo jeho druhý bratr Curtis dostal jedničku s hvězdičkou (opět) –, mamka upekla dort.

A od chvíle, kdy Kyleův tým vyhrál únikovou hru z knihovny, mu každíčkový den připadal právě takový. Dortový.

„Ty jsi ten kluk z reklamy!“ oslovilo Kylea nejmíň deset dětí, když procházel Rotundovou čítárnou.

Všem odpověděl úsměvem a nedbalým mávnutím, jako to viděl u filmových hvězd v televizi.

„Dáš mi autogram?“ zeptala se jedna holčička.

„Jasně. Tady ho máš.“

Kyle se pořád podepisoval ručně.

Jeho nejlepší kamarádka Akimi naproti tomu rozdávala předtištěné kartičky. „Tak je to rychlejší,“ prohlásila.

„Ahoj, Kyle.“ V jednom z pohodlných křesel u polic s beletrií, které sahaly do výšky třípodlažního domu, byla usazená Sierra. Pochopitelně četla. V očích měla nepřítomný, zasněný pohled, protože když Sierra Russellová četla nějakou knihu, úplně se do ní pohroužila. Prakticky se ponořila mezi stránky, aby žila s popisovanými postavami.

„Ahoj,“ pozdravil ji Kyle. „Co to čteš?“

„Vlastně čtu znovu *Gorila a já* od Fridy Nilssonové. Je to moje oblíbená kniha.“

„Pěkné.“

„Četl jsi ji?“

„Ještě ne. Ale mám ji na seznamu.“

Sierra se zasmála. Nejspíš protože Kyle Keeley měl nejdelší seznam knih k přečtení ze všech dětí v zemi.

„Na polici je druhý výtisk,“ upozornila ho.

„To je dobré. Mám se sejít s Akimi a Miguelem nahore v elektronickém vzdělávacím centru. Pan Lemoncello tam právě nainstaloval novou videohru: Rytíři Karla Velikého. Myslím, že to bude o rytířích kulatého stolu.“

„Ehm, Kyle? Karel Veliký byl císař Svaté říše římské. Kulatý stůl souvisí s králem Artušem – a Anglií.“

„Nepovídej. Člověk se každý den něco učí. Uvidíme se později, Sierro. Nechci, aby na mě Karel Veliký nebo král Artuš museli čekat.“

Kyle vystoupal po točitých schodech do třetího patra – cestou rozdával autogramy a pózoval na selfie s fanoušky.

Prošel dvěma velice silnými skleněnými dveřmi, které se před ním rozjely do stran a které bránily tomu, aby se hlasité zvuky z elektronického vzdělávacího centra rozléhaly do zbytku budovy.

Jakmile se ocitl v herně, na uši mu zaútočil vřískot, bzukot a vyzvánění tří desítek vzdělávacích videoher. Podobný nápor čekal i jeho nos. Řada her byla vybavena nejnovějším hitem pana Lemoncella, pachovizí – mimo jiné i hra, v níž jste ovládali nevábně vonícího potkana, který prostřednictvím londýnských stok proplouvá anglickými dějinami.

„Omlouvám se, ale další podpis už nikomu dát nemůžu, jinak by mi upadla ruka,“ říkala právě Haley Daleyová, která trůnila u konzole ke hře Kleopatra: Královna Nilu.

Tu Kyle moc často nehrál, protože ho v ní Haley vždycky porazila. Uměla totiž povolat nilské krokodýly.

„Kyle?“ Haley na něj mávla. „Máš vteřinku?“

„Měl bych se tu sejít s...“

„Tohle je superdůležité.“

Kyle k ní zamířil.

„Stěhuju se!“ oznámila.

„Vážně?“

„No jasně! Víš, kolik nabídek jsem dostala od chvíle, kdy jsem natočila všechny ty reklamy pro pana Lemoncella?“

„My všichni jsme natočili...“

„Stovky. Možná tisíce. A tak se celá moje rodina stěhuje do Hollywoodu. Táta si našel v L. A. novou práci. A agent už mi zařizuje hostování na Disney Channel.“

„Paráda,“ řekl Kyle.

Haley Daleyová a její rodina potřebovaly peníze, které patřily k výhře v Lemoncellově únikové hře, víc než kdokoliv jiný. A zdálo se, že jim štědrost pana Lemoncella opravdu změnila život.

„Jenom jsem se chtěla rozloučit. A poděkovat ti, Kyle.“

„No tak, byla to přece týmová práce. Vyhráli jsme společně.“

„To je fuk. Musím běžet. Ještě si potřebuju vybrat nové sluneční brýle.“

Haley dramaticky zamávala Kyleovi i všem zbožňujícím fanouškům a vyplula z elektronického vzdělávacího centra. I její odchod působil dramaticky.

„Hej, Kyle! Potřebujem tu trochu píchnout, kámo! Jakože hned teď.“

Na opačné straně místnosti hráli Miguel a Akimi Rytíře Karla Velikého. Miguel držel joystick přitisknutý k hruďi jako světelný meč.

Kyle rychle přešel přes hlučnou místnost.

„Co se děje?“

„Karel Veliký potřebuje šampiona,“ vysvětlila Akimi. „Někoho, kdo bude chránit slabé a bezbranné, bojovat za právo a tak dále. Hra stojí na starých zásadách rytířského chování.“

„Já tu mám zrovna celkem napilno,“ funěl Miguel, který právě virtuálním mečem odháněl útoky ohnivého draka.

„A já se celkem nudím,“ prohlásila Akimi. „Zatím se vy dva mějte.“

Kyle se otočil k Miguelovi. „Jaké máš možnosti?“

„Zabít saň, nebo dát jídlo hladovějm rolníkům.“

„To je snadné. Zabít saň.“

„Víš to jistě?“

„Rozhodně. Když ho nezabiješ, drak sežere rolníky. Když ho zabiješ, rolníci se budou radovat. Rolníci vždycky milují drakobijce.“

„No dobře. Když to říkáš.“

Miguel bodl virtuálním mečem a rytíř na obrazovce proklál draka ocelovou čepelí.

Z animovaného draka se sykotem vyšel gejzír vzduchu a netvor se zhroutil do hromádky svaštělého plastu.

„No páni. To nebyl skutečnej drak. Byl to velkej balón. Jako ve slavnostním průvodu...“

Na obrazovku se vyhrnul dav rolníků vyzbrojených vidlemi a zaútočil na Miguelova rytíře.

„Proč jsi nám nepřivezl žádnou krmi?“ zaječel vůdce rolnického vojska. „Smrt nerytířskému sobci!“

Kyle uslyšel nezaměnitelné BLUP-BLUP-BLUP, které ohlašovalo smrt ve videohře. Miguelova rytíře zasáhly vidle do pozadí a celý se rozpadl na hromádku čtverečků.

„Hm,“ prohlásil Kyle. „Když teď víme, co nemáme dělat, zahrajeme si znovu a zvítězíme.“

„K čemu? Nepotřebujeme Karla Velikého, aby nám řekl, že jsme šampioni, nebo snad jo?“

Kyle se zazubil. „Vůbec ne.“

Ťukli si pěstmi a zahalekali svou oblíbenou klasickou rockovou píseň: „*We are the champions, my friends...*“

V pondělí po Novém roce se Kyle klepal na autobusové zastávce.

V Ohiu bývá leden velice studený a rozbředlý.

Konečně přijel autobus a otevřely se dveře.

„Nazdárek,“ pozdravila ho řidička, paní Loganová.
„Zima je skvělá! Jako hry pana Lemoncella!“

Kyle zavrtěl hlavou. I řidiči autobusů sledují televizní reklamy.

„Dobré ráno, paní Loganová,“ odpověděl a vystoupal po schůdkách.

„Mám pro tebe hádanku.“ Od chvíle, kdy Kyleův tým vyhrál únikovou hru v knihovně, všichni se je neustále snažili zaskočít hádankami a rébusy.

„Tak do toho,“ vzdychl Kyle.

„Které dvě věci nikdy nemůžeš mít ke snídani?“

„To je brnkačka,“ odvětil Kyle. „Oběd a večeři.“

Paní Loganová mávla rukou. „Hm. Běž si sednout.“

Kyle si za chůze uličkou plácal dlaněmi s ostatními dětmi a usadil se na obvyklé místo vedle Akimi. Za Akimi seděla Sierra s nosem zabořeným do další knihy.

„Co čteš?“ zeptal se jí Kyle. „Tu gorilu?“

„Čtu si znovu *Karlíka a továrnu na čokoládu*,“ odpověděla Sierra. „Protože všichni pořád tvrdí, že jim pan Lemoncello připomíná Willyho Wonku. Jenže pan Lemoncello je mnohem laskavější.“

„A nemá Umpa-lumpy,“ utrousila Akimi.

„Ani Augusta Gdouli,“ dodal Kyle.

„No,“ zašklebila se Akimi. „Myslím, že naším Augustem byl Charles Chiltington.“

„Vážně?“ zeptala se Sierra. „Mně připomíná spíš Veruku Saltiniovou.“

Páni. Sierra Russellová udělala vtip. Od chvíle, co se připojila ke Kyleovu týmu, se dost změnila.

„Co ten svetr?“ nadhodila Akimi, když si Kyle svlékl bundu. „Ten ti dala babička k Vánocům?“

„Jak jsi to uhodla?“

„Vypadá jako něco, co bys koupil ve zverimexu. Pro psa jménem Chlupáček.“

„Myslím, že ho dneska zapomenou ve skříňce.“

„Dobrý nápad.“

„Ehm, promiň?“ oslovila ho Alexa Mehlmanová, šestačka, která seděla přes uličku.

„Ahoj, Alexo,“ pozdravil ji Kyle. „Copak potřebuješ?“

„Nechci tě rušit...“

„Nerušíš. Jak ti můžu pomoci?“

„No, strejda mi dal k chanuce Fenomenální obrázkové hádanky pana Lemoncella a tuhle nemůžu vyluštit.“

„Sem s ní.“

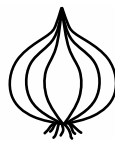
„Je z kategorie slavných sloganů,“ řekla Alexa a podala Kyleovi kartonovou kartičku s vytištěnými písmeny a obrázky.

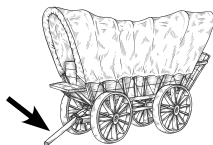
- Y

- S + NÍ

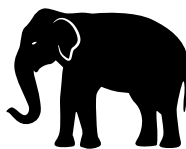
- ULE

+ UJÍ

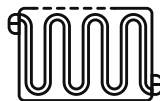
- KO

L = V, N = B + O

- B

TOP = L

„Začátek je *Knihovníci bojují*,“ řekla Akimi. „Knihy bez *y* jsou *Knih*, sova bez *s* a *s ní* je *ovní*, cibule bez *ule* je *cib*, pak je tam obrázek oje u vozu a k tomu *ují*. Dohromady *Knihovníci bojují*.“

„Páni,“ vydechla Alexa. „Jste úžasní.“

„Já ne,“ ozvala se Sierra. „Hry mi moc nejdu.“ A vrátila se ke knize.

Autobus poskočil na retardéru a vjel na školní parkoviště.

„Máte deset vteřin na doluštění hádanky, pane Keeley,“ pronesla Akimi hlasem komentátora televizní soutěže. „Odted!“

Kyle se znovu podíval na kartičku a vrátil ji Alexe. „Knihovníci bojují za svobodu myšlení.“

„Paráda!“ zvolala Alexa. „Já jsem vždycky uvízla u toho dubu. Pořád mi nedocházelo, že správné slovo není žalud. Jsi můj hrdina, Kyle Keeley!“

Kyle se usmál. Je příjemné být něčí hrdina.

Zejména když k tomu stačí, aby si zahrál jednoduchou hru.

„Čau, lidi!“

Když Kyle, Akimi a Sierra vešli do školní budovy, už na ně čekal Miguel.

„Musíte vidět, co jsem našel!“ Odvedl je chodbou ke knihovně. Miguel Fernandez se uměl nadchnout pro všechno možné, ale především pro knihovny. Proto už byl tři roky předsedou Spolku pro knihovnickou pomoc.

„O co jde?“ zeptal se Kyle, když vešli do mediálního centra. „Mají nový způsob řazení knih, nebo tak něco?“

„Ne. Fůra knihomolů z celých Ameriky nás nesnáší.“

„Cože?“ podivila se Akimi. „Proč? Jsme přece sympatičtí a příjemní.“

„Ptají se, jak to, že si taky nemohli zahrát tu Lemoncellovu hru v knihovně.“

„Ehm, protože nebydlí tady, v Alexandriaville?“ podotkla Akimi.

„Do soutěže o nejlepší esej, ve které se dala vyhrát účast, se směli přihlásit jenom sedmáci z téhle školy,“ dodala Sierra.

Prvních dvanáct let znali alexandriavillští sedmáci jen školní knihovnu. Stará veřejná knihovna, kterou tolik miloval pan Lemoncello, když jako chlapec vyrůstal v malém ohijském městě, byla zbourána, aby na jejím místě vzniklo několikapatrové parkoviště.

„Jenom si přejou, aby byli na našem místě,“ řekl Kyle. „To jim těžko můžeš vyčítat.“

„Ale je to ještě horší,“ namítl Miguel. „Myslej si, že by nám to natřeli.“

Miguel mávl na kamarády, ať s ním jdou k řadě počítačů.

„Dneska ráno jsem si nás zase jednou vygooglil a začaly na mě vyskakovat všechny tyhle blogy a posty. Žádnéj není zrovna milej.“

„Dobré ráno, hrdinové!“ zavolala paní Yunghansová, školní knihovnice, která byla bez sebe blahem, že do její knihovny chodí nejslavnější držitelé knihovnických průkazů v celé Americe. „Nevšímejte si všech těch ošklivých věcí, které o vás píšou na internetu. Jenom žárlí.“

Kyle a jeho kamarádi se sklonili k monitoru a Miguel něco natukal na klávesnici.

„Mrkněte na tohle.“

Projeli několik prvních odkazů, které na ně vyskočily, když do vyhledávání zadali slovní spojení „Únik z knihovny pana Lemoncella“.

„Trvalo jim celý den, než našli cestu z knihovny?“ po-
smíval se jeden bloger.

„Já bych to zvládnul za půl dne,“ komentoval druhý.

„Požaduju odvetu,“ psal další.

„Tohle není fér, pane Lemoncello.“

„Taky chceme šanci hrát!“

„Zavřete do té knihovny *nás*. Porazíme Kyleův tým s jednou 612.97 svázanou za zády.“

„To je nejbliž, jak se v Deweyově desetinném systému můžete dostat ke slovu ruka,“ vysvětlil Miguel. „Přesně označuje fyziologii horních končetin.“

„Páni,“ protáhl Kyle. „Tomu říkám zažranost do knihoven.“

Miguel si odkašlal a Kyle honem dodal: „Ne že by na tom bylo něco špatného.“

„Jejda,“ vyhrkla Akimi. „Poslechněte si tohle.“

Otevřela příspěvek, který byl celý včetně nadpisu napsaný velkými písmeny.

„KEELEYŮV TÝM VYHRÁL JEN DÍKY PODVO-
DU!“ přečetla nahlas. „PAN LEMONCELLO BEZ-
OSTYŠNĚ LŽE SVĚTU O TOM, CO SE TOHO
MONSTRÓZNÍHO, TRAGIKOMICKÉHO A OHAV-
NÉHO DNE V LÉTĚ V KNIHOVNĚ ODEHRÁLO.“

MĚL BY BÝT VYMÁCHÁN V DEHTU, OBALEN
V PEŘÍ A VYPOVĚZEN Z MĚSTA.“

„To je hrozné,“ zamračila se Sierra.

„Jistěže je,“ přikývla Akimi. „Podívejte, kdo to napsal.“

Ukázala na jen zpola anonymní podpis. „Ch. Ch.“

Charles Chilington.

6

Světově proslulá knihovnice, doktorka Janina Zinčenková, přinesla naditý vak s poštou k opačné straně Rotundové čítárny, kde její šéf, Luigi Lemoncello, poletoval nahoru a dolů před policemi s beletrií.

„Hledám nějakou dobrou knihu,“ vysvětlil pan Lemoncello, zatímco s ním vznášedlový žebřík stoupal a zároveň přejížděl ke straně. „Ale vlastně úplně přesně nevím jakou.“

Vznášedlové žebříky byly ve skutečnosti plošiny se zábradlím, košíkem na knihy a úchyty na boty; plošiny, které vám umožňovaly doplachtit k příslušné knize – stačilo jen natukat její číslo do klávesnice. Systém pracoval na základě magnetické levitace využívané v Německu a Japonsku místo kol k pohybu vlaků.

„Třeba bych vám dokázala pomoci,“ pravila doktorka Zinčenková se svým výrazným ruským přízvukem. „Znáte číslo?“

„Není třeba,“ odpověděl pan Lemoncello se smíchem. „Chtěl jsem vyzkoušet novou funkci prohlížení.“

Několik zákazníků si stěžovalo, že je nutnost zadat vznášedlovému žebříku konkrétní kód knihy obrala o možnost jen tak si prohlížet knihy na policích, a tak vývojáři z herní společnosti pana Lemoncella vymysleli nové, vylepšené plošiny s tlačítkem pro náhodné prohlížení.

Když jste ho stiskli, plošina se začala vznášet před knihami a za použití pokročilých technologií vyhodnocujících biologické ukazatele, jako je srdeční tep, a za pomoci složitých algoritmů vyhodnocovala, o jaký druh příběhu byste mohli mít zájem.

„Ale musíme si promluvit o velice důležité záležitosti.“ Doktorka Zinčenková ukázala na vak s poštou o rozměrech výletní krosny.

„Ach bože. Velice důležitá záležitost? Nevím, nevím, jestli jsem na ni dost svěží.“

„Taky máme návštěvu...“

„Návštěva, a navíc velice důležitá záležitost? Oboje vyřídím, jen co skončím s prohlížením.“

„Pane Lemoncello?“ zavolal na něj kdosi.

Pan Lemoncello sklopil oči a uviděl velice vybraně oblečenou dámu doprovázenou šesti dalšími velice vybraně

oblečenými dámami a jedním vybraně oblečeným mužem s motýlkem.

„Hned jsem u vás!“ odpověděl pan Lemoncello, zatímco jeho vznášedlový žebřík poletoval před stěnou s knihami jako pingpongový míček, který se vymkl kontrole. „Mám plné ruce práce s prohlížením.“

„Jmenuji se Susana Chilingtonová,“ představila se dáma operně. „Paní Susana *Willoughbyová* Chilingtonová.“

„Dobrý den, Susano. Ó, Susano, Susano mám vás rád... Ale na bendžo hrát nebudu, velice se omlouvám.“

Paní Chilingtonovou to nepobavilo.

„Možná jste slyšel o mém bratrovi?“ pokračovala. „Vrchním knihovníkovi v Knihovně Kongresu? Jamesi F. Willoughbyovi Třetím?“

„Co se stalo prvním dvěma?“

„Prosím?“

„To nic. Už jsem doprohlížel. Snes mě dolů, kapitáne Bombardáku.“

Vznášedlový žebřík jemně klesl k zemi a spokojený miliardář z něj sestoupil.

„Takže, čímpak vám můžu posloužit, velectená vévodkyně Susano Willoughbyová Chilingtonová třetí, Ph.D.?“

„Já nejsem... Ale, to je jedno. Moji kolegové a já zastupujeme čerstvě založenou Ligu znepokojených milovníků knihovny. Winthrope?“

Muž s motýlkem otevřel kožený kufřík. „Pane Lemoncello, tato instituce jakožto veřejná knihovna potřebuje panel správců, kteří budou dohlížet na finance a podporovat její poslání.“

Paní Chilingtonová si mírně odfrkla. „Tak je to obvyklé.“

„To je dýňový koláč na Den díkůvzdání taky, ale já mám radši ananasový s rebarborou,“ prohlásil pan Lemoncello.

„Jako znepokojení milovníci knihovny,“ pravil ten muž a zamával několikastránkovým dokumentem, „dnes nabízíme svoje služby.“

Pan Lemoncello si ho nevšímal a zadíval se na paní Chilingtonovou.

„Vy jste Charlesova matka, že ano?“

„Přesně tak.“ Hrdě zvedla hlavu a upravila si šaty, aby všechny švy byly vyrovnané přesně tak, jak měly.

„Smím vás skromně upozornit, velevážená paní Chilingtonová, že byste své znepokojení měla spíš než knihovně věnovat svému synovi? Tak a teď, paní doktoro, mám dojem, že jste se zmínila o nějaké velice důležité záležitosti?“

„Ano, pane.“

Pan Lemoncello přešel ke stěně s knihami a odklopil hlavu mramorové busty Andrewa Carnegieho, takže se v krku busty objevilo červené tlačítko.